

ville indebære en svækkelse af dette grundlag og dermed vanskeliggøre en løsning af konflikten.

USA understregede nødvendigheden af, at den tillid, som var en forudsætning for påbegyndelsen af meningsfyldte forhandlinger i henhold til våbenhvilearrangementerne snarest blev genoprettet. Den amerikanske regering havde beviser for, at flere nye raketbatterier var blevet bygget, ligesom flere raketter var blevet anbragt på gamle og nye affyringsramper på Suezkanalens vestside efter våbenhvilens påbegyndelse.

USA havde forståelse for, at en fredsordning i Mellemøsten måtte tage hensyn til det palæstinensiske folks legitime interesser. Palæstinenserne måtte imidlertid først gøre sig klart, hvem der skulle tale på deres vegne.

USA tilbageviste de beskyldninger, en række lande havde rettet mod det for at levere store mængder våben til Israel for dermed at understøtte en fortsat israelsk besættelse af de arabiske områder. De amerikanske våbenleverancer tjente alene til at opretholde den militære balance i området, som gang på gang blev brudt ved Sovjetunionens våbenleverancer til Den forenede arabiske Republik, senest ved installationen af de nye raketbatterier i kanalzonen. Talrige amerikanske henvendelser til Sovjetunionen om gensidig tilbageholdenhed i våbenstrømmen til Mellemøsten var forblevet ubesvarede.

Ved en intensiv diplomatisk indsats var det lykkedes USA sammen med Israel, Jordan og Den forenede arabiske Republik at nå frem til en aftale, hvor de involverede parter erklærede sig rede til at føre resolution 242 ud i livet, og det ville derfor være yderst uansvarligt af generalforsamlingen nu at vedtage en resolution, som ændrede noget som helst ved den spinkle balance, som resolution 242 byggede på.

Sovjetunionen rettede i sit indlæg et kraftigt angreb på Israel for dette lands fortsatte aggression over for Den forenede arabiske Republik, Jordan og Syrien og på USA for at yde militær og politisk støtte til Israels aggressive og ekspansionistiske planer.

Israel havde konsekvent blokeret gennemførelsen af resolution 242 og var heri blevet bistået af USA. Dette var senest kommet til udtryk ved Israels vægring ved

at deltage i forhandlingerne under ambassadør Jarrings ledelse under påskud af, at Den forenede arabiske Republik havde gjort sig skyldig i våbenhvilekrænkelser. Disse forhandlinger burde snarest genoptages uden betingelser eller krav med henblik på at sikre en fuldstændig implementering af resolution 242. Når den heri forudsete tilbagetrækning af samtlige israelske tropper fra alle besatte arabiske områder var gennemført, kunne man efter sovjetisk opfattelse tænke sig oprettelsen af demilitariserede zoner på begge sider af grænserne, eventuelt med tilstedeværelse af FN-repræsentanter. Garantier for en sådan ordnings opretholdelse kunne eventuelt gives af stormagterne eller af sikkerhedsrådet.

Frankrig fandt det opmuntrende, at der blandt det store flertal af FN's medlemslande var enighed om, at en retfærdig og fredelig løsning af konflikten måtte baseres på resolution 242. Især var det glædeligt, at dette grundlag var accepteret af konfliktparterne. Efter fransk opfattelse måtte en løsning indeholde en anerkendelse af retten til fri sejlads for alle parter, oprettelsen af demilitariserede zoner og stationering af FN-personel langs grænserne samt en sikring af det palæstinensiske folks ret til selv at afgøre sin fremtid.

Det var klart, at Israel og de arabiske lande i den nuværende situation ikke selv ville kunne finde frem til en varig løsning. Det måtte derfor anses for påtrængende nødvendigt, at FN, før situationen forværredes yderligere, lod sin stemme høre og lagde moralsk pres på parterne for at gennemføre en realisering af resolution 242 i alle dens bestanddele.

Frankrig betegnede det som en illusion, at der i en så eksplosiv situation som den nuværende kunne skabes arrangementer og garantier mellem enkelte lande, medens FN's medlemslande spillede tilskuerens rolle, således som det var sket ved våbenhvileaftalen i august. Det var ligeledes en illusion at tale om genetableringen af tillid som en forudsætning for samtaler. Tillid var et subjektivt begreb, som ikke i sig selv skabte forhandlinger, men tværtimod gradvist voksede ud af disse. Efter fransk opfattelse burde generalforsamlingens drøftelser munde ud i et krav om snarlig genoptagelse af Jarringsamtalerne, en forlængelse af våbenhvilen